

Ezek az emberek ugyanazok, avagy Gyurcsány o muerte!

2019 október 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Megadja Gábor zseniálisan tette tisztába a dolgokat.

Nem beszélhetünk rendkívüli helyzetről, mert jöttányit sem újult meg az ellenzék

Mindenki nyugodjon le. Maximum meglepetésről beszélhetünk, rendkívüli dolog semmi esetre sem történt. Még mielőtt némelyek harakirit követnek el: tény, hogy még mindig a kormányzó pártszövetség a legerősebb politikai erő az országban, összefogás ide vagy oda. És az is tény, hogy hozzászoktunk ahhoz több mint egy évtized alatt, hogy mindig mindent fölényesen megnyer a jobboldal, gyakorlatilag érdemi kihívó nélkül. Azt is megszoktuk, hogy konzervatív vezetése van a fővárosnak.

Az utóbbiak az atipikus jelenségek, még ha sokáig is tartottak – és a jobboldali konjunktúra még ezzel együtt is kitartani látszik, pedig az sem ennyire magától értetődő. Magyarország ma sokkal jobboldalibb, mint amennyire bármelyik ország „normál állapotában” lenni szokott. Félreértés ne essék, ez egy jó dolog. De az sem rossz, ha újra elkezdünk, mert el kell kezdenünk harcolni.

Vegyük elsőként a fővárost, amelynek majd egy évtizedig volt konzervatív főpolgármestere. Ezért is beszélhetünk Tarlós-korszakról, amely a Demszky-korszakot követte. És épp a kudarcos Demszky-korszak magyarázza egyáltalán a lehetőségét annak, hogy ma Tarlós-korszakról beszélhetünk.

A volt liberális főpolgármester ugyanis – maratoni uralkodása idején – olyan botránnyosan rosszul vezette Budapestet, hogy még egy ilyen „liberális város” is (más terméke nem is volt Demszkynek; egyszer minden alkalommal elmondta, hogy Budapest liberális város, mintha ez önmagában vett érdem volna) Tarlóst választotta. Kétszer is.

Ám ehhez kellett valami, amit nevezünk most az egyszerűség kedvéért Giuliani-pillanatnak. New York is akkor választott magának republikánus polgármestert, amikor már teljesen élehetlenné vált a város. Ilyenkor veszik örömmel a liberális városok, ha egy konzervatív tesz rendet, hogy aztán gyorsan elfelejtsék, miért is választottak konzervatív polgármestert. És – fájdalom – ahhoz, hogy újra konzervatív főpolgármestere legyen Budapestnek, könnyen lehet, hogy szükség lesz egy újabb Giuliani-pillanatra.

Nehéz volna persze néhány nap távlatából megítélni Karácsony Gergely tevékenységét, ám jelenleg a következőket tudjuk:

1. Ígéreteinek nagy része betarthatatlan – ami tudható volt megválasztása előtt is, ám az Index és a többi független-objektívnek hazudott lakájmédia leginkább most az a preventív felmentésére használja ezt a megdöbbentő információt, miközben ájultan tisztogatja az új főpolgármester hátsóját.
2. Az új főpolgármester már most kevesli a pénzt, ezért esélyes, hogy jó baloldali szokás szerint elkezdenek több pénzt bezsebelni a budapestiektől, hogy kedvenc kurátoraikat, színházi rendezőket, lakásszínházaikat és alternatív kiállításait finanszírozhassák, nem is beszélve a „civilek bevonásáról” (nekik is enni kell adni!) meg a melegeberről a Városházán.
3. Praktikus városmóködtetés helyett szimbolikus politizálásra számíthatunk, azaz lobogni fognak a szivárványos zászlók (ellenben a székely zászlók nem, az mégiscsak kellemetlen konfliktus volna a nemzetközileg beágyazott, ám otthonában otthontalan baloldal számára) és boldogok lesznek a szabad, hippy dobolókörök, miközben a fővárosi infrastruktúra összeomlik (nem ad pénzt az Orbán, a miénk meg kell a lakásszínházakra), az emberi méltóságot pedig a saját ürülékében fetrengők fogják demonstrálni az utcákon és az aluljárókban.

Budapest akkor fog újra konzervatív főpolgármestert választani, ha jön a következő Giuliani-pillanat, azaz amikor torkig lesznek ezekkel az állapotokkal. A mából ez távolinak tűnik. Addig is ki lehet szűrni a liberális kisebbség szemét a befogadás, tolerancia und emberi méltóság látványpektségével.

És ami még egy tanulság, és ami miatt megint csak nem beszélhetünk rendkívüli helyzetről: jöttányit sem újult meg az ellenzék. Az, hogy új nevük van régi pártoknak, még nem megújulás, csak rebranding. A frissen megválasztott főpolgármester mögött átszellemülten az a Gyurcsány Ferenc bázsalgott, akitől a balliberálisok hasztalan próbálnak megszabadulni több mint tíz éve. Tehát a baloldalon az érdekszövetségen túl nem maradt más továbbra sem, csak az erkölcsi teher.

A tévében Lendvai Ildikó és Kuncze Gábor elemeznek, Karácsony mögött Lamperth Mónika és Gál J. Zoltán (de most komolyan, Gál J. Zoltán!) tűnik föl. Mellettük Demszky Gábornak is sikerült bejelentkeznie kiváló ötleteivel, „miként adósítsuk el a fővárost a haladás nagyobb dicsőségére” jeligével. Az „ezek ugyanazok” enyhe verdiktnek

számít, ha végignézzük az ellenzéki tablón. (Az ember újra hihetetlenül fiatalnak érzi magát!)

És ne felejtjük ki a Momentumot, az új és tiszta generációt, amelynek tagjai a teljes elit leváltásának ígéretével indultak, akik nem kívánták összegyurcsányozni magukat, valamint akik mosléknak titulálták a teljes ellenzéki összefogást (az elnevezés Soproni Tamás érdeme, aki eme moslékos indulásnak köszönheti polgármesteri székét), és akik úgy járnak külföldre feljelenteni az országot, hogy még az öreg szadeszosok is megnyalják mind a tíz ujjukat utána.

A Jobbik még ennél is dicstelenebb utat járt be, hiszen annak idején – ki emlékszik már erre? – a Gyurcsány-rezsimmel való szembenállásnak köszönhetően létüket, és legfőbb politikai célkitűzésük a posztkommunisták eltakarítása volt. Most csókolgathatják Feri cipőjét, a néppártosodásból pedig annyi marad, hogy minden identitásukat és tartásukat elvesztették, miközben beolvadtak a posztkommunista-liberális konszenzusba.

A Jobbik az összefogás sikerével megszűnt létezni, bye. Az ellenzék tehát semmiben sem újult meg, legkevésbé morálisan, a DK–Momentum által dominált összefogás ugyanaz a komcsi-libsi összefogás, ami 2010 előtt jelen volt az országban. Akiknek volt (Jobbik) vagy lehetett volna (Momentum, LMP) ettől különálló identitása és arcéle, az beadta a derekát, feláldozta ezeket, és aláfeküdt az MSZP–SZDSZ 2.0 programjának.

Rendkívüli dolog tehát azért nem történt, mert pusztán újra lett látható ellenzék. Ám ez az ellenzék semmiben sem új. Ez a régi, amit jól ismerünk és amit unokáinktól kaptunk kölcsön. Becsüljük meg, nincs másik – úgy ténik.

Ezért – is – főleg az önmarcangolás vagy az értelmiségi szűzszálhasogatás a választás kapcsán. Különösen főleg az értelmiség apokaliptikus látomásaiból bármilyen következtetést is levonni.

Ahogy a kormányfő fogalmazott a választás estéjén, még mindig a jobboldal a legerősebb az országban, a cél pedig az, hogy ez így is maradjon. Nagyon hosszú ideig. Ha nem a köldökszösz nézegetésével foglalatostkodunk, erre minden esélyünk megvan.

Ha valaki látta a haladás pirruszi győzelmének első napját a parlamentben, még kevésbé kell aggodalmaskodnia. Ahogy hirtelen értesnek kezdtek érezni magukat, egyből kimutatták foguk fehérjét. Sokáig tehát arra sem kell várnunk, hogy az emberek újra észrevegyék, kikkel is állnak szemben: azokkal, akik gond nélkül csinálnának újra egy bolsevik forradalmat, csak segítsenek már a szovjetek, csak még egyszer, utoljára. Ezek ugyanazok.

Megadja Gábor

A szerző a Századvég vezető kutatója

www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
